

Саме той зріст

*Тріні не подобалося, що
вона відрізнялася від
інших дітей.*

Річард М. Ромні
Співробітник редакції церковних журналів
(Ґрунтується на реальних подіях)

“Ти така маленька!—сказала Саша.—
Нам слід тебе називати Маленька
Тріна”.

Тріна спробувала усміхнутися. Інші діти
в школі часто насміхалися над нею, бо
вона була маленькою. Вона народилася
маленькою і не росла так швидко, як інші
діти. Але їй не подобалося, коли її назива-
ли Маленькою Тріною. Їй не подобалося
відрізнятися від інших.

“Ти така маленька, ти, можливо, ніколи
не виростеш”,—сказав Макс, коли вони
виходили на вулицю на перерву.

“Я знаю, що я маленька,—сказала Трі-
на.—Але я нічого не можу змінити. Ходімо
пограємо”.

Тріна побігла грати у футбол з іншими
дітьми. Вони буцали м'яч одне одному.
Усім їм було весело разом.

Але скоро Тріна дуже втомилася. Вона
повільно відійшла від того місця, де гра-
ли, і сіла на траву.

Невдовзі підійшла її подруга Джосі.
Вони були в одному класі Початкового
товариства в церкві.

“У тебе все гаразд?”—запитала Джосі.

“Так,—сказала Тріна.—Мені просто
потрібно відпочити. Мої

легені втомлюються, коли я багато бігаю.
Вони не дуже міцні”.

Джосі сіла поруч з Тріною. Вони нарва-
ли трави і зробили маленькі каблучки та
браслети. Вони говорили про школу, дру-
зів та домашнє завдання.

“Я чула, що сказала Саша,—промовила
Джосі.—Мені шкода, що вона назвала
тебе Маленькою Тріною”.

Тріна лише кивнула.

“Але я думаю, що ти саме того зросту,
що треба!”—сказала Джосі.

Тріна усміхнулася. Вона дала Джосі
щойно зроблений браслет з трави.

Наступної неділі Тріна збиралася до
церкви. Вона одягла свою сукню і при-
чесала волосся. Потім вона насупилася,
побачивши свої маленькі туфлі у шафі.
Вона була впевнена, що більше ніхто в її
класі Початкового товариства не носив
такого маленького взуття.

Тріна дуже повільно зайшла у фое́ дому
зборів. Коли вона зайшла у класну кім-
нату Початкового товариства, Джосі вже
чекала на неї біля дверей.

“У нас є сюрприз для тебе!”—сказала

Джосі.—Заходь подивитись!”

Коли Тріна зайшла в кімнату, то інші
діти та їхня вчителька сестра Ботт вка-
зали їй на яскраво прикрашену дошку.
На ній скрізь були причеплені серця. На
серцях було написано: “У Тріни велика
усмішка! У Тріни велике серце!”

“Тобі подобається?”—спитала Джосі.—
Сестра Ботт допомогла нам зробити це”.

“Мені подобається!”—сказала
Тріна.—Дякую!”

“Ми хотіли нагадати тобі про велику
істину,—сказала сестра Ботт.—Небесний
Батько любить кожного з нас. Невисоких.
Високих. Великих. Маленьких. Для Нього
це неважливо. Ми всі є Його дітьми, і Він
любить кожного з нас”.

Тріна подивилася на серця на дошці і
широко усміхнулася. ●

Ця історія сталася у США.

